

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Marcela Pešková, Jiří Peška

Strona pozwana: Travel Service a.s.

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zderzenie samolotu z ptakiem wchodzi w zakres pojęcia „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że odwołanie lub znaczne opóźnienie lotu nie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, w sytuacji gdy owo odwołanie lub owo opóźnienie jest efektem skorzystania przez przewoźnika lotniczego z usług wybranego przezeń specjalisty w celu ponownego przeprowadzenia kontroli bezpieczeństwa, jaka jest wymagana po zderzeniu samolotu z ptakiem, mimo że kontrola taka została już przeprowadzona przez specjalistę uprawnionego do tego w świetle obowiązujących przepisów.
- 3) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że „racjonalne środki”, jakie przewoźnik lotniczy powinien podjąć w celu zmniejszenia, a nawet wyeliminowania ryzyka zderzenia samolotu z ptakiem i uwolnienia się w ten sposób od obowiązku wypłaty odszkodowania pasażerom na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 261/2004, obejmują stosowanie środków prewencyjnej kontroli występowania ptaków, pod warunkiem że dany przewoźnik lotniczy rzeczywiście może podjąć środki tego rodzaju – zwłaszcza pod względem technicznym i administracyjnym – że środki takie nie wymagają od tego przewoźnika poświęceń, których nie należy od niego wymagać, mając na uwadze możliwości jego przedsięwzięcia, i że ów przewoźnik wykaże, iż wspomniane środki zostały rzeczywiście podjęte w odniesieniu do lotu, podczas którego doszło do zderzenia z ptakiem, przy czym zbadanie, czy powyższe warunki zostały spełnione, jest zadaniem sądu odsyłającego.
- 4) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w wypadku powstania opóźnienia lotu wynoszącego w chwili lądowania na lotnisku docelowym co najmniej trzy godziny, będącego następstwem nie tylko nadzwyczajnej okoliczności – której nie można było uniknąć za pomocą dostosowanych do sytuacji środków i w odniesieniu do której przewoźnik lotniczy podjął wszelkie racjonalne środki zmierzające do uniknięcia jej następstw – ale także innej, nienależącej do tej kategorii okoliczności, opóźnienie będące następstwem tej pierwszej okoliczności powinno zostać odliczone od całkowitego opóźnienia danego lotu w chwili lądowania na lotnisku docelowym w celu dokonania oceny, czy z tytułu opóźnienia tego lotu należy wypłacić odszkodowanie przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – Belgia) – Postępowanie karne przeciwko Lucowi Vanderborchtowi

(Sprawa C-339/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 56 TFUE — Swobodne świadczenie usług — Świadczenia leczenia ust i zębów — Przepisy krajowe zakazujące całkowicie reklamy usług leczenia ust i zębów — Istnienie aspektu transgranicznego — Ochrona zdrowia publicznego — Proporcjonalność — Dyrektywa 2000/31/WE — Usługa społeczeństwa informacyjnego — Reklama na stronie internetowej — Członek zawodu regulowanego — Zasady wykonywania zawodu — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Krajowe przepisy z zakresu zdrowia — Krajowe przepisy dotyczące zawodów regulowanych)

(2017/C 213/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strona w postępowaniu karnym będącym postępowaniem głównym:

Luc Vanderborght

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które chronią zdrowie publiczne i godność zawodu dentysty poprzez ogólny i całkowity zakaz wszelkiej reklamy dotyczącej świadczeń leczenia ust i zębów oraz poprzez ustanowienie określonych wymogów co do dyskrekcji w zakresie dotyczącym sztyldów gabinetów dentystycznych.
- 2) Dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywę o handlu elektronicznym”) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które ustanawiają ogólny i całkowity zakaz wszelkiej reklamy dotyczącej świadczeń leczenia ust i zębów, w zakresie, w jakim zakazują one wszelkiej formy informacji handlowych przekazywanych drogą elektroniczną, w tym również poprzez stronę internetową utworzoną przez dentystę.
- 3) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które ustanawiają ogólny i całkowity zakaz wszelkiej reklamy dotyczącej świadczeń leczenia ust i zębów.

(¹) Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-502/15) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 91/271/EWG — Artykuły 3–5 i 10 — Punkty A, B i D załącznika I — Oczyszczanie ścieków komunalnych — Systemy zbierania — Wtórne lub inne równie skuteczne oczyszczanie — Bardziej rygorystyczne oczyszczanie ścieków na obszarach wrażliwych)

(2017/C 213/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: J. Kraehling, pełnomocnik, wspierana przez S. Ford, Barrister)

Sentencja

- 1) Nie zapewniając, że wody zbierane w ramach systemu łączonego, gromadzącego ścieki komunalne i wody deszczowe w aglomeracjach Gowerton i Llanelli będą gromadzone i odprowadzane celem ich oczyszczenia zgodnie z wymogami dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 3, 4 i 10 tej dyrektywy, a także pkt A i B załącznika I do tej dyrektywy.
- 2) Nie wprowadzając wtórnego oczyszczania ścieków komunalnych w aglomeracji Ballycastle i nie poddając ścieków komunalnych w aglomeracji Gibraltar jakiegokolwiek oczyszczaniu, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 4 dyrektywy 91/271 i pkt B załącznika I do tej dyrektywy.